

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANTOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

LA SEMANA DE DIJOS A DIJOS

PORTAN més de una senmana de obertas las Corts y no s'ha adelantat un pas. El debat si no més interessant, més original, va entaularse un dia pera discernir si la sessió que va obrirse més tart de lo acostumat, per no haverhi á l' hora de costum prous diputats presents, havia ó no de considerarse vávida. Apropòsit de aquest assumpto reglamentari en el qual en Romero Robledo feu casi tot el gasto, va discutirse tot, fins la part qu' en Sagasta va pendre en els preparatius de la restauració borbónica. De aixó ja no se 'n pot dir anarse'n pels núvols, sino per sota terra y molt fondo.

Mentres tant el ministre de Hisenda no ha presentat encare 'ls pressupostos, per la senzilla rahó de qu' encare no 'ls té confeccionats, y no per culpa seva, sino per l' empenyo de alguns companys de ministeri que li regatejan els aumentes de gastos que pretenen introduhir en sos respectius departaments. L' Urzáiz per aquest y altres motius ha vingut á ser el sach dels cops de la situació. Els que voldrían gastarse 'l sol avants d' eixir, el tatxan de tacanyo, avaro y poch considerat.

Per altra part ell mateix s'ha posat políticament en una situació difícil. L' acort del govern resolguent á favor dels *jeitos* la qüestió de las pesqueras de Galicia, ha produhit gran disgust á Vigo, ciutat que viu principalment de las *trañas*. Ab tal motiu hi ha hagut allí enverinadas manifestacions de protesta, cremantse 'l retrato de 'n Montero Ríos, protector dels *jeitos* y amenassant la Diputació y l' Ajuntament ab declararse en huelga. Ara bé: 'l diputat per Vigo es l' Urzáiz, y per conservar el prestigi ab els seus electors, ha publicat una carta posantse poch menos que al costat dels que protestan contra l' acort del govern de qu' ell forma part, si bé—y aixís se cuida de consignar—se va pendre contra 'l seu parer.

En sa conseqüencia son molts els ministerials que reclaman la seva dimissió, y en uns atachs que se li van dirigir en el Congrès, la majoria va deixarlo desemparat. Pero si l' Urzáiz dimiteix, no hi ha pres supostos... y com els pressupostos han d' estar aprobats avants de fi d' any, no hi ha casi possibilitat de que ho siguin si 'ls ha de formar y presentar un nou ministre.

En aquestas dificultats en Sagasta s'ha fet venir un providencial catarro. Malalt en Sagasta, tot parat. Y ara 's veurá si fent ell uns quants dias de lilit se calma la *febre suicida* de la majoria.

Un' altra qüestió no menos grave despunta en l' horisó, y qu' en certa manera podria nomenarse l' *empipament dels marinos de guerra*.

Aquests l' han donada ara en celebrar, á espatillas del ministre, reunions y més reunions per arreglar els seus assumptos, que per cert els tenen molt desballestats. Als acorts que segons diuhen portan presos, se 'ls hi dona una importancia extraordinaria. Y encare que no sigan ben conseguts, no 's pot negar que la tenen, per la forma en que han sigut adoptats, que afecta gravement á la disciplina del Cos.

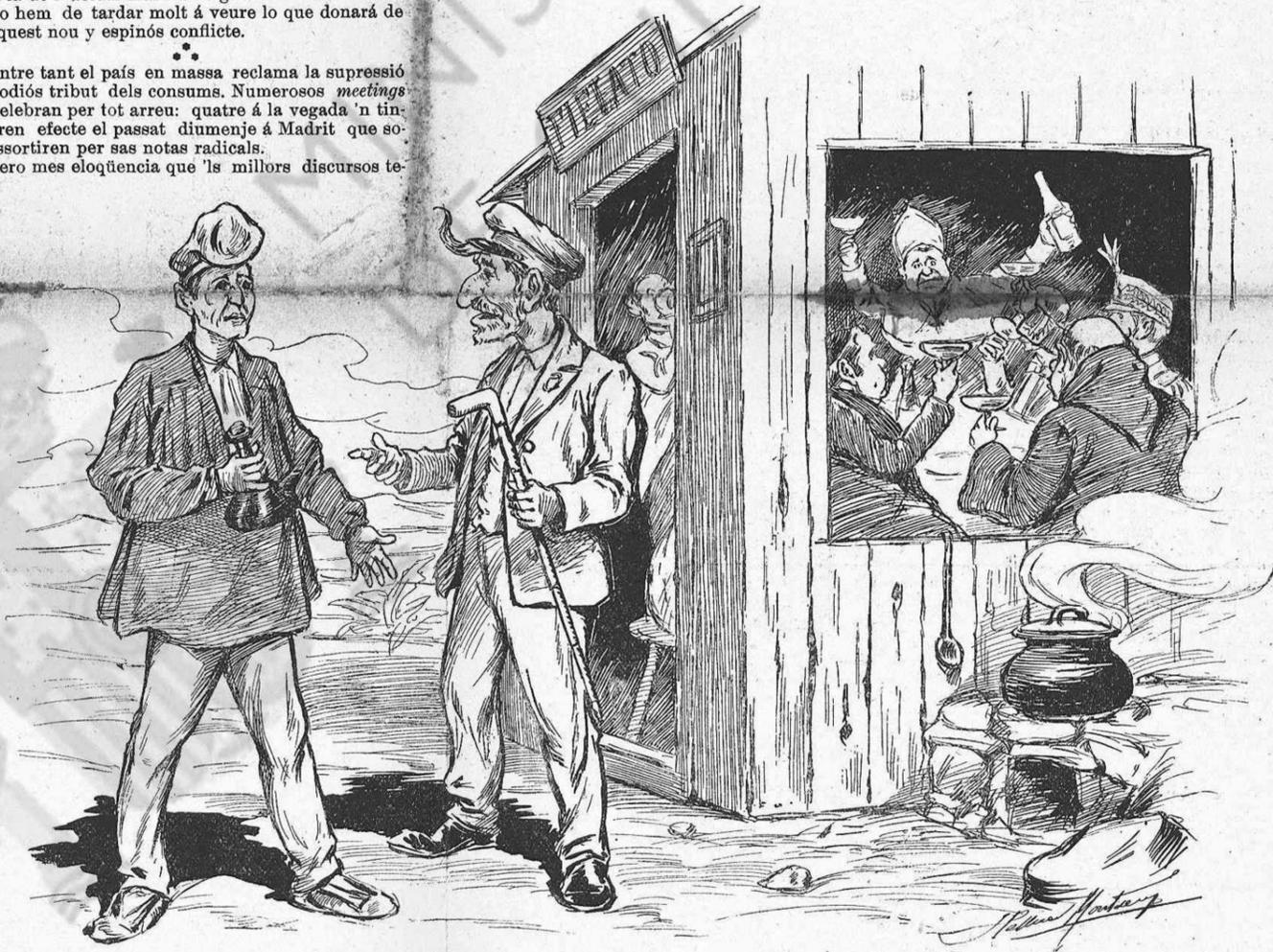
L' almirall Valcárcel ha pres pel seu compte anar á tractar del assumpto ab la Reyna regent, y porta fetas ja dos visitas á Palacio, com si 'l ministre de Marina no sigüés ningú.

May com en aquestas cassos se veu tan clar que 'l titulat sistema constitucional es una ficció, que se 'n va á ca 'n Taps, á penas se consideran amenassats els interessos dels que 's creuhen tenir alguna for-

sa, per més que aquesta forsa siga tan quimérica com la de l' actual marina de guerra.
No hem de tardar molt á veure lo que donará de sí aquest nou y espinós conflicte.

Entre tant el país en massa reclama la supressió del odiós tribut dels consums. Numerosos *meetings* se celebran per tot arreu: quatre á la vegada 'n tingueren efecte el passat diumenje á Madrid que sobressortiren per sas notas radicals.
Pero mes eloqüencia que 'ls millors discursos te-

Lo dels consums

EN JOAN DEL POBLE.—¿Pero ni un trist porronet per la familia 'n podré passar sense pagar drets?
EL BUROT TOT-S HO-GASTA.—Ni un porronet, ni una gota. ¡Se necessitan diners! ¿Que no veus que 'ls de allí dintre no acaban may la sed?

nen els ronchs dels budells de una gran part del poble, que ja casi no pot menjar, dada la creixent carestia dels comestibles. La vida s'ha anat fent impossible... y las dents no volen rahons. Ja que no s'emplehin en triturar aliments, haurán de ferse servir pera menjarse de viu en viu als autors de las desgracias de aquesta desventurada nació.

PEP BULLANGA

PER LA VIDA...

necessitats, encare que fos cedintlos'hi á crédito. Quan s' introduhí y 's generalisá 'l cultiu de la pa-

tata 's cregué que 's donava á la fam un cop mortal, gracias á l' abundancia que sol rendir la cullita de aqueix preciós tubércul alimentici.

Pero res més eficás contra la fam, que la facilitat dels transports gracias á l' aplicació del vapor á la

navegació y á la locomoció rodada. Per ellas el mon s'ha fet fácil y rápidamente accessible de un confal altre, y 'ls efectes de l' escassés poden ser remediats avants de que la fam, com avants succehía, arribi á causar verdaderas hecatombes.

Dissapte, dia 2 de Novembre

La Campana de Gracia

PUBLICARÀ NÚMERO EXTRAORDINARI
DEDICAT Á LA

DIADA DELS MORTS

Vuyt planas d' ilustració y text
110 CÉNTIMS!!

Número pels vius dedicat als morts

Pero ni l' vapor, ni l' electricitat, ni tots els progressos materials hi poden res, quan l' amenssa de la fam que se cerneix sobre un poble es deguda a sa desorganització econòmica i als excessos de sos governs sense previsió ni entranyas.

En aquest trist cas comensa a trobarse nostre desventurat país.

De dos anys ensa las cullitas a Espanya han sigut abundantíssimas, y no obstant, la part més numerosa de la població comensa a sentir els terribles efectes de l' escassés. Al pobre obrer no li basta ja l' producte de son jornal per atendre a la seva subsistencia. Las familias de posició modesta que avants se la passavan bé ab sas petitas rendas, avuy a penas poden menjar. Ens trobém, donchs, en l' antelsala de la fam.

¿Y de qui depén aquest estat precari?

A la vista salta.

Portém 26 anys de monarquia restaurada, regida per dos camarillas de vivedors, que a forsa de depravacions y despilfarros han acabat per agotar la forsa vital de la nació. Durant tot aquest temps ells han viscut com uns prínceps; han multiplicat els gastos improductius del pressupost engendrant un parasitisme oficial que se 'ns menja de viu en viu; han abusat escandalosament del crédito, aixugant tota la moneda circular ab el paper xupón dels bitllets de Banch, que a fi de cubrir els seus compromisos, han anat llansant a la circulació en proporcions escandalosas; han fundat y protegit monopolis y altres negocis bruts, que avants ab més perill y ab menos beneficis se podian fer sols trabuch en má y per las carreteras y camins rals; han multiplicat fins a un extrém intolerable las contribucions, impostos y tributs de totas menas; han acabat, en fi, per buydar totas las butxacas no sols dels sers vivents, sino fins de las generacions futuras.

Quan els grans desastres de las guerras colonias varen revelar a ulls vistos qu' estava podrit lo que al país tant y tan car li costava, era l' hora indicada de tirarho tot a la porra, realisant al mateix temps un acte d' exemplar justícia, que hauria pogut ser el principi de una nova era de regeneració. Per desidia, per poquedat d' esperit, per miopia que no permetia veure l' bon camí qu' era necessari emprendre, se van deixar subsistents las mateixas institucions, ab sos mateixos homes y sos vicis incurables. Y ara n' estém tocant las primeras conseqüencias.

Posats a l' obra de destrucció y aniquilament no han realitat ni una sola economia que indiqués que 's feyan cárrech de la verdadera situació del país. Obligats a saldar el déficit de las guerras agravat per la pródiga concessió de premis y ascensos als elements militars qu' en ellas van intervenir ab tan poca fortuna, ab la sola idea de afalagarlos y tenirlos propicis en qualsevol qüestió de ordre públich que se suscití, no han trobat millor manera de sortir de compromisos que aumentar fins a ferlas inaguantables las cargas inmensas que ja pesavan sobre l' país.

Y de aquí vé tot: que l' país no pot pagar lo que li exigeixen.

Res hi vol dir que alguns sers privilegiats hajan lograt acumular fortunas que 's posan a cubert de tota contingencia desgraciada. Una flor no fa estiu. Un rich per cada mil pobres, no serveix de consol a ningú. Al contrari, mes aviat ab la seva riqueza contribuirá a agriar els fermentos dels odis socials.

El benestar de una nació no s' mideix may pel número mes ó menos considerable de fortunas particulars acumuladas qui sab per quins medis, sino pel nivell que alcansa a la generalitat dels ciutadans. Una nació es rica quan tothom pot viure; quan el treball troba la deguda recompensa; quan las subsistencias bastan y encare sobran pera reparar las forsas perdudas en l' exercici del treball.

Una nació es pobra quan la generalitat dels ciutadans se troban, com avuy a Espanya, impossibilitats fins de nutrirse.

Perque, per mes que en apariencia sols son contribuyents els que per manera directa satisfán els tributs que imposan l' Estat, la Diputació y l' Municipi, en últim resultat qui ho paga tot es el pobre que treballa. Ja 's cuidan els contribuyents directes, propietaris, industrials, comerciants, de rescabalar-se, carregantli tot a n' ell, en sa calitat d' últim mono, que segons el ditxo es sempre l' que s' ofega.

No está lluny de la rahó un paciènt escritor dedicat a la investigació dels fenómenos econòmics, que ha calculat que l' Estat y l' Municipi avuy a Espanya se n' emportan el 61 per cent del jornal del treballador, pera pagar als bisbes, als embaixadors, als infants, als favorecuts ab creus pensionadas, cargas de justícia y drets passius, y a tota la caterva de ganduls que viuen ab l' esquema dreta baix la protecció dels poders públics.

La sola contribució de consums produheix 90 milions de pessetas al Estat y 70 als municipis, no deixa 40 per las Companyas arrendatarias allá ahont están arrendats, y alguns mes se n' van en filtracions y defraudacions, y n' costan mes de 10 els empleats. En conjunt representan uns 300 milions de pessetas arrancadas ignominiosament a la alimentació de un poble anémich, faltat d' energias y de vigor.

Vegis ab quanta rahó s' ha emprés una campanya contra aquesta contribució lladre, que gravita principalment sobre l' pobre, a pesar de lo qual, els poders públics responen que no hi ha que pensar en treurela, mentres no 's trobi un altre ingrés ab que sustinhirla.

Als consums, càncer devorador del aliment del pobre, hi ha que afegirli l' efecte de l' elevació dels cambis deguda al excés de circulació de bitllets de banch sense garantia, y que al mateix temps que augmenta en mes de un 40 per cent l' import de tot article procedent de l' altra part de las fronteras, facilita—per pagarse a menos preu—l' exportació dels de primera necessitat que aquí 's produheixen, anulant totalment per lo que respecta al consum interior els efectes de las bonas cullitas.

De manera que l' pobre y l' obrer especialment se troban materialment cullits entre dos focs, ab l' estómach buyt y sense medi de defensa, com no apel·lin a las grans resolucions, las únicas que aconsellan en últim extrém la miseria y la fam, fent valer el dret més imperiós de la naturalesa humana, l' dret a la vida.

La Caritat

COM SE PRACTICAVA AVANS

COM SE PRACTICA ARA

—Veniu aquí, pobrets àngels!
Veniu, jo us ampararé.

—¡Ánimo! Un pase de pecho
y ¡bona estocada!... ¡Olé!

Perque no es possible que qui cumpleix puntualment ab tots els debers socials, treballant y produhint, creant una familia en la qual concentra totas las afeccions del seu cor, tinga per tot premi l' escassés, la miseria, la malaltia, l' aniquilament y una mort prematura.

El mateix escriptor de qui he prés els datos respecte al elevadíssim tant per cent que per rahó dels tributs ve a mermar el salari del treballador espanyol, dona per sentat que mentres la vida mitja dels que viuen a expensas de rendas ó sous del Estat, es a Espanya de cinquanta cinch anys, la vida mitja dels que viuen de jornals ó de petits sous en l' exercici del treball no passa de vint y sis.

Aixó es verdaderament horripilant. ¿Quin ha de ser el porvenir de una nació ab l' aniquilament prematur dels que treballan y produheixen, sols pera fer viure y xalarse als ganduls que 's explotan sense misericordia?

La preponderancia dels parásits pressupostíversos dels beneficiadors dels mes infucos monopolis, de las corporacions religiosas embrutidoras del esperit y xucladoras de la riqueza, ha produhit el present estat de cosas, que ja no pot continuar. L' obrer necessita aliment y no li basta, dat el jornal que cobra, l' escás y adulterat que pot adquirir, al preu que li exigeixen, gracias a una multiplicat de causas, emanadas totas dels vicis incorregibles de uns governs que tenen per única norma exprémer las entranyas del país.

Cego ha de ser qui no veji que l' hora s' acosta de las grans y radicals resolucions. Lo que no va ferse temps enrera per falta de previsió y d' energia, haurá de realisar-se prompte per imperiosa y instintiva necessitat. S' aproxima la revolució pitjor de totas, la revolució de la fam. Las conseqüencias d' ella seran las que sigan, que aixó ja 's veurá després.

Avuy no hi ha mes que un consell y un lema: «Per la vida!»

Y ja es sabut que «per la vida 's pert la vida.»

P. K.

UN ACTE Y UNA LLISSÓ

JUMENJE l' Eminentíssim va passar revista al batalló de la Fé.

Es representants de las nomenadas associacions de catòlics, en bona companyia ab alguns magnats que han rebut del Vaticá títuls y honors diversos, uns de no bles, y 's altres de camarers mes ó menos secrets, com un estímul pera fomentar la humilitat evangélica, varen desfilar davant del que 's gloria proclamantse enemich mortal de la llibertat, el progrés y la civilisació moderna.

L' Eminentíssim va abstenirse de llegirlos la fama pastoral, de por sens dupte de que se li adormiseen; pero 's la va propinar, en forma de globulillos homeopáticos, per medi de una arenga ó oranga quals párrafos principals copiém de *La Perdú*.

«S' ha de lluytar per la gloria de Deu. Per Deu tot es poch, y 's sacrificis son agradables. Jesucrist mateix va dir: «alegreuvs quan os persegueixin per mi.» El mon, aixó no ho comprén y practica lo contrari.

«Els catòlics s' han de considerar com a instruments de Deu. A pesar de que Deu no 'ns necessita pera res, obra com si 'ns hagués de menester.

«Els que haurian de sostenir y defensar l' Iglesia, —diu,—ja que pera aixó van rebre la potestat suprema, l' han abandonada. Vosaltres veniu a ocupar el seu lloch; veniu a defensar lo que las potestats governamentals han deixat abandonat, ja que l' seus actes semblan tancats dintre un triángul masónich.»

Ja ho sab el govern, per si ho ignorava: desde l' Palau suntuós qu' ell paga y per boca d' un funcionari del Estat a qui sosté satisfentli un sou considerable, 's profereixen ofensas al poder civil, que ompla l' Espanya de convents, perque segons ell, encare no es prou religiós.

Y aquellas manadas de mansas ovellas, enardidas per la veu del enemich de la llibertat, el progrés y la civilisació moderna, no será extrany qu' estiguin disposadas a tot, fins a transformar-se en tigres, quan arribi l' hora de deixar els rosaris per empuñar el trabuch y rompre la crisma a tothom que 's resisteixi a subjectarse al domini de las sevas intranquias.

El govern podrá alabarse algun día de haver sembrat ab las sevas propias mans las llevors de una nova guerra civil.

Com un contrast y al mateix temps com una contestació terminant a las doctrinas de aquests energúmenos de la religió, que prenen peu del catolicis-

me pera laborar l' obra nefanda del retrocés, cal coméixer alguns fragments de un discurs qu' en l' obertura de las cátedras de la Universitat catòlica de América (Washington) ha pronunciat fá poch Monsenyor Spalding, bisbe de Peoria.

«Res existeix en la fé catòlica—diu—que dega impedir l' adelanto en cap dels rams del saber... Tots els fets son sagrats com la veritat, y no hi ha, per conseguint rahó pera que una Universitat catòlica tinga de imposar restriccions a la investigació y al estudi. Els interessos intelctuals del género humá si no son els supremes, tenen quan menos una importancia inmensa, y pretendre contrariarlos fora posarse en oposició ab la forsa mes potent que l' Pare Etern ha confiat als seus fills. El mon de que l' Salvador parla es el de la codicia, la concupiscencia y l' ambició; no l' del coneixement, la ciencia y la filosofia...»

«¿Qué hi diu a tot aixó l' Eminentíssim?»

«Dissipar l' ignorancia, causa de las tres quartas parts de nostros pecats y miserias es treballar per Deu pera bé dels homes. La unió espiritual a que aspiran totas las ánimas generosas no pot ser produhida per procediments autoritaris, perque sols sostenim enérgicament las veritats que nostra propia actividad elabora en nostra constitució intelectual y moral.»

«¿Qu' es mes aixó que la proclamació de la llibertat de pensament y de conciencia?»

Mes avall diu:

«Las reaccions arqueológicas careixen de vitalitat... El porvenir atrau ab forsa irresistible. Recomenarnos una fé religiosa per sas proesas d' altres edats es plet perdit: empenyarse en renovar las condicions de aquellas épocas es gastar el temps en vá. Si fossen possibles, el nostre mon no las voldria...»

«¿A qué girar la vista ab pena envers algún síngle enterrat, que si l' coneguessim bé l' estimaríam més? Las cosas millors las tenim davant, no darrera de nosaltres...»

«Aprenguem a confiar mes en el poder per el qual vivim y menos en las cosas adventicias. Els qui están massa defensats y protegits siga per l' Iglesia ó l' Estat ó la escola ó la familia, jamay adquiriran calor ni habilitat pera defensarse y protegirse a si mateixos.»

Aprengui, aprengui, Eminentíssim en aquestas ensenyansas.

«Es sufficient que tinguém els drets qu' en un país lliure pertanyen per igual a tots: llibertat pera ensenyar, pera publicar, pera organissarnos, pera l' culte: la llibertat, es cert, té 's seus inconvenients; pero l' atmósfera que crea es l' ayre de las ánimas generosas, bellas y nobles, y ahont no hi ha llibertat, no hi ha propiament bé ni amor per l' home.»

Vels hi aquí la pastoral del Eminentíssim foradada de part a part. Y ab un tiro disparat desde 's Estats Units. ¿Si tindran alcans y serán finas las armas de Monsenyor Spalding!

Però vajan llegint qu' encare li quedan alguns cartutxos:

«Hem de queixarnos perque aquí l' sacerdot sols siga respectat quan com a home es dignet?»

De manera que l' bisbe nort-americá no 's queixa —y fá bé—de que 's indignes sigan tractats sense respecte. Aixó quan menos es altament moralisador.

Però vagin llegint:

«¿Murmuraré—pregunta—perque aquí la paraula de Deu que brota d' ánimas y cors vius y fidels penetra y va més lluny que l' esplendor, la pompa y l' ceremonial del culte? ¿Anyorarém el desvanescut poder del príncep-bisbe y dels abats senyors feudals? ¿Hem de sentir que aquí, emperadors y reys arbitraris y adúlter, a cambi de una protecció d' eficacia dúplosa, no pugan imposarnos lleys de opresió y una vida de oprobí?»

Més clar, ni l' aygua clara.

Després de alabar las ventajats de conviure ab una gran democracia, diu:

«En posicions de autoritat, els homes incapassos é ignorants fan més mal que 's que careixen de virtut. La pitjor ruina tant en l' Iglesia com en l' Estat es la causada per homes quals intencions eran bonas; pero als quals cegaren y extraviaren un esperit estret y antipático, un propósit obscur y vacilant y un zel gens ilustrat.»

¡Eminentíssim, ajúpat, que t' apuntan!

Y ara va l' final:

«Els que giran la cara, mirant sempre endarrera y cap a Europa, no 'ns fan efecte. ¿Quina santedat més hi ha a Europa que a América? ¿No es l' historia d' Europa historia, en gran part, de guerras, tiranias, opresions, persecucions y matansas? ¿No están las sevas gents, desde fa molt temps, las unas davant de las otras, ab las armas a la má, promptas a degollarse? ¿Per qué ha de ser Europa objecte de respecte ni d' admiració pera 's catòlics? La meytat de la seva població s' ha rebelat contra la Iglesia, y en las nomenadas nacions catòlicas gobernadas en gran part per ateos ¿quinas manifestacions reals de vida y energias religiosas podém contemplar?»

Ara l' Eminentíssim que respongui.

Perque si l' catolicisme es la veritat, y de veritat no n' hi ha més que una ¿quina es aquesta? ¿La rancuniosa y estreta qu' ell proclama en la seva pastoral ó l' cant qu' en honor de la llibertat, del progrés y la civilisació moderna, entona ab un accent tan briós el seu colega del Nort América?

A no ser que l' Eminentíssim digui també, que al igual que a la premsa lliberal de aquí, es Llucifer en persona, qui inspira 's discursos a Monsenyor Spalding.

Perque ab aixó de saber lo que inspira ó deixa de inspirar Llucifer, demostra l' Eminentíssim una cosa, y es que ha de tenir ab l' Infern molt bonas relacions.

P. DEL O.

A *Perdú* continua presa del deliri.

Días enrera veyá venir a passos agegantats la Revolució Social de brassat ab la Repartidora, y dirigintse a n' en Comas y en Collaso 's incitava a obrir l' ull y a mirar per la seva hisenda. Els deya poch menos que 's posesiun al seu costat per salvar la butxaca.

Ja ho venhen, si fos veritat lo que ven entre deliris, resultaría que s' interessa vivament per l' hisenda y l' benestar dels cacichs a qui ha jurat destruir y aniquilar sense deixar rastre. ¿Han vist may un destarotament semblant?

Lo mateix que quan tracta de las próximas elecciones de regidores: per tot arreu ven alianzas tramadas per derrotarla. Els republicans s' entenen ab els cacichs. Els redemptors del poble cobran del fondo dels reptils. Creu saber el nom de un candidat republicable respectable per la seva honradés, pel seu bon cor, pel seu amor al obrer y exclama:—No pot ser regidor; té contractas ab l' Ajuntament—lo qual, com tot lo altre, es tan cert com que ara ploquin figas.

Calma *La Perdú* el seu frenesí, que no han de passar molts días a que l' partit republicá de Barcelona li demostri que 's basta y 's sobra per anar a las urnas enterament sol y ab la resolució ferma de destruir las malas arts del caciquisme. Pera conseguirho no necessita ausilis de ningú: a falta de diners, té homes y entusiasmé, y aquesta es la millor moneda en las lluytas dels comicis.

No pot dir lo mateix *La Perdú*, y per aixó 's recargola y delira. Desde que ha ensenyat l' orella clerical y retrógrada, per més que remena el cassó y per més que venta l' foch desafortada, troba que li queda clar l' agucuyt ab que en las passadas elecciones va enganxar a la titulada gent de bé.

Dels farsants y ambiciosos y a més a més reaccio naris, se n' aparta tothom ab repugnancia.

Reunidas en un bonich tomo, l' nostre company *Doys de La Publicidad*, ha donat a llum la primera serie de sas famosas y celebradas *Chirigotas*.

No hi ha que dir si per conservarlas en un llibre, las haurá triadas!

Son, en efecte, la flor y nata de las sevas gracias... y no sols aixó si no que apareixen realzadas ab intencionats ninots del Apelles Mestres... a pesar de lo qual el tomo no costa més que una pesseta.

Té rahó en Fernando Gasset, diputat a Cortes per Castelló de la Plana; té rahó ab lo que va dir en el meeting celebrat en aquella ciutat contra 's consums:

«Únicament la República pot acabar de cop y volta ab l' odiós y impopular impost.»

Aixís com las institucions privilegiadas per viure sols ab l' apoyo dels privilegiats, han de mirar per ells, la República democrática no té ni pot tenir apoyo més constant que l' del poble treballador... Y fins per egoisme no podría permetre que 's seus adeptes mes entusiasmats se morissen de fam.

Te rahó en Fernando Gasset: mentres a Espanya hi haja monarquia, hi haurá consums.

Deu anys de temps demana en Sagasta per anar suprimint gradualment y pels seus passos contats l' odiosa contribució de consums.

Es alló que dihen els famosos versos:

«En diez años de plazo que tenemos el rey, el burro ó yo bien moriremos.»

Però no: en deu anys de continuar com ara, qui morirá d' extenuació, si no s' espavila, es el país que treballa, el país que produheix, el país obligat a nutrir a tanta ganduleria oficial, ab la suor del seu front y ab la sanch de las sevas venas.

Las fortas manxulas del País acusant de Wilson al Sr. Merino, gendre de n' Sagasta, no han produhit cap resultat positiu.

Las acusacions contra en Wilson, gendre del honoradíssim Mr. Grevy, van obligar a n' aquest a renunciar a la Presidencia de la República francesa, perque en aquell país de dignitat y de vergonya, dels pecats dels gendres, comesos a la sombra del poder, els sogres ne surten geperuts.

Aquí, desgraciadament, no passa lo mateix.

Las mil y una gravíssimas acusacions llansadas pel País contra l' gendre del home del tupé, no han alterat lo més mínim la digestió del papá sogre.

Respecte al acusat, va limitarse a entaular un desafio contra l' seu acusador, desafio que 's seus padriens van fer abortar de una manera bufa, per medi de una argucia genuinament sagastiana.

Jutjin per la mostra.

Ab el Sr. Fuentes no pot desafiar-se l' Sr. Merino, mentres siga redactor de *El País*. Aquesta va ser la primera declaració dels padriens del gendre de n' Sagasta.

Al saberho l' Sr. Fuentes, renuncia a la direcció

de *El País*. Y llavors els padrins li diuen:—Sent un simple particular y no tenint res que veure ab el periódich, no hi ha lloch al desafío.
¡Y tan frescos!

Aixís s'arreglan á España aqueixas qüestions que no son ja personals, sino de interés públich, en quant las acusacions formuladas contra 'l gendre de 'n Sagasta, se refereix al us especial que suposan que fa aquest de la poderosa influencia que li dona 'l seu parentiu ab el President del Consell de ministres.

Comprenem que 'l mon enter se 'ns giri d'espantillas, tapantse 'l nas.

El próxim dissapte, publicarem ab carácter d'extraordinari 'l número destinat á la commemoració dels difunts. La major part del text y de la il·lustració estan dedicats á remoure 'ls ossos dels morts que tant abundan avuy en la nostra España.

SITGES, 20 de octubre

Ja cal que donguin gracies al merlot negre de aquesta vila, que desde 'l cubell místich vá declarar qu' están excomunicats per la pastoral del bisbe nou de trinca, tots els que lleixin LA CAMPANA DE GRACIA y La Esquella de la Torratxa. No es que 'ls seus populars se manaris necessari propaganda pera que augmenti la seva circulació; pero vaja, sempre es de agrahir la bona voluntat dels que la fan, y ab tal motiu li agrahiré que augmenti ab dugas mans mes el paquet de la setmana. Aquestas dugas mans han de servir per aplaudir al merlot negre, encare que no s'ho mereix gaire, per ser com orador un infelís qu' en lloch d' edificar, amohina.

CANONJA, 20 de octubre

Es el nostre ensotant molt xamós, y en materia de donas li riuhen las orellas. Y com 'l alegría es cosa que s' encomana, resulta que tot vicari que vé de fresch, y vá en un principi ab el cap baix, als pochos días s' aixeri-beix y recorre 'ls carrers rehullant á dreta y esquerra, com volguent dir:—Ancha es la Canonja.—Un n' ha vingut no obstant, que no hi ha hagut medi de treureli la son de las orellas, lo qual ha fet que 'l rabadá sigües el primer de burlarse n. trayentli un renom ó motiu. Manso li ha dit y 'l vicari Manso li diu tothom. Pero per manso que sembli, no seré jo qui me 'n fihí perquè devegades els mansos... etc. etc.

CALAF, 21 de octubre

El 5 del corrent varem tenir aquí al bisbe de Vich que vingué á repartir bofetadas á las criaturas. Per cert que s' exigia als pares de las que las havían de rebre que anessin á rectoria á provehirse de papeletas; y allí s' trobavan ab la majordona, que per estar ferit el rector, porta avuy las calsas, la qual els exigia 'l pago de 5 céntims per cada papeleta. El deplorable estat del rector dona lloch á aquest y altres abusos: temps enrrera dos mosens varen fer pinyas: algunas vegadas la parroquia s' queda sense missa en día de festa. Si 'l bisbe de Vich hagués procurat enterarse de lo que passa aquí hauria pogut recullir materia abundant per escriure un llibre, ell qu' es tan aficionat á publicar.

JUNEDA, 15 de setembre

Las beatas de Juneda están de enhorabona, al veure que s' ha donat 'l alternativa de regent de la parroquia, á un foraster jove, guapo, aixerit y poeta á la vegada, en substitució del Pantoja, fill de aquesta, que molt grossa la devia fer, quan el bisbe va determinar-se á treure'l. Respecte al nou, las beatas se creuhen que havent guanyat la Flor natural en els últims Jochs Florals de Lleyda, lo menos lo menos els farà els sermons de manera que vinguin en vers... de redol. Que ab aixó y ab tot lo que convingui 'ls hi dongui molt gust aquest nou espasa, es lo que de tot cor desitja aquest humil servidor, que tant per ellas s' interessa.

ARENYS DE MUNT, 22 de octubre

Aquest poble s' ha enterat del missatge que 'l cavaller Gelpi ens ha dirigit, per conducte de *La Perdiu*, aconsellantnos lo qu' hem de fer en las próximas elecciones municipales, aixó es que 'ns possem en tot y per tot á las ordres dels *perdigots*. El Sr. Gelpi, per possehir en aquest terme, una torre en forma de castell feudal, ab sos corresponents torreons, marlets y barbacanas se deu figurar que té algun dret sobre nosaltres. Ell es qui un día va obligar al coro á pendre 'l nom de *El Gelpinense*, sols porque ell se diu Gelpi, regalantli un pendó ab tals restriccions que per qualsevol motiu ha de tornarseli, porque 'l pugui guardar com un trofeu en la sala d' armas del seu castell. Ell es qui enllepolia als coristas porque poguessin assistir al gran festival de París, y quan va arribar 'l hora de la marxa, no 'ls va donar ni un céntim. Ell, fá ajonollar als que treballan á casa seva quan tocan 'l oració, y 'ls obliga á doblegar 'l espinada en senyal de acatament quan passa pel seu davant. Ell, en fi, es qui s' ha permès posar una especie de faro al cim de un turó dels seus estats, qu' es la desesperació dels mariners que s' confonen al veure la llum y que al millor día pod donar lloch á una desgracia. Aixís, donchs, els concells que 'ns dona se 'ls pot guardar per ell, ja que aquest poble pot passar se perfectament sense la protecció dels que tenen per tot títol de senyors feudals, l' inflament, l' avaricia y la petulancia.

SALVÉM EL PARLAMENT

s un fet probat, y sobre ell es inútil discutir: el sistema parlamentari está en decadencia.

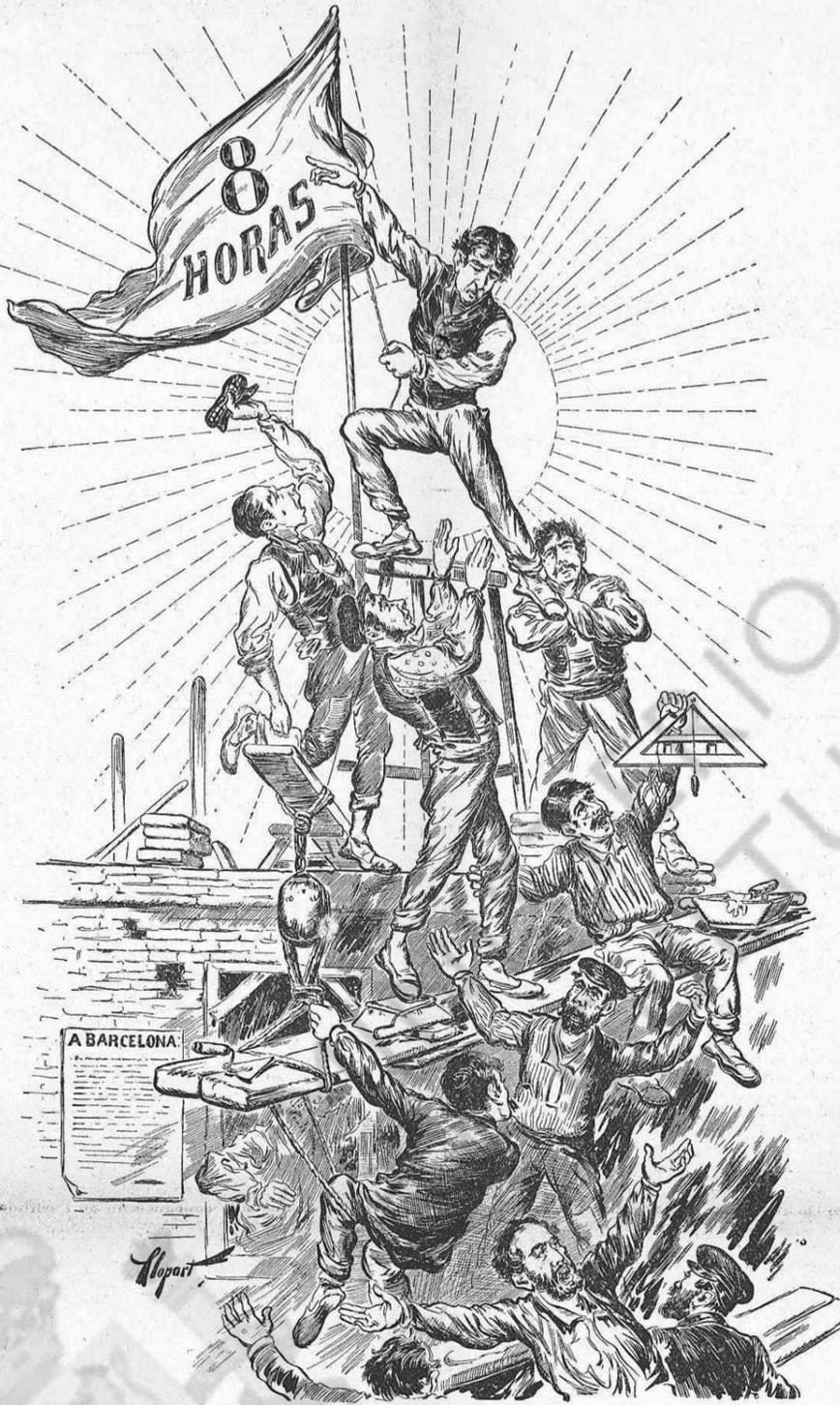
L' ideal dels homes públics, avuy per avuy, sembla que no es altre que 'l de poguer dir:—¡Soch diputat! Per conseguirho remouhen en vigíllias d' eleccions la mar y sas arenas; compran vots, conquistan cacichs, prometen tots els ponts y totas las carreteras que 'ls pobles poden somiar, trencan urnas, envían electors á la Casa de Socorro, arriban poch menos que á encendre la guerra civil... Pero una vegada en possessió del acta, un cop alcansada la investidura de representants del país, ni á tiros els fareu anar al Congrés.

¿Per qué? ¿A qué s' deu aquest fenómeno?

El teatro que á la seva manera també es un Parlament, ens donará la explicació.

Com tothom sab, el teatro també está en crísis. En vá actors de talent y actrius de bonas formas posan en escena las obras mes celebradas del repertori clássich. El públich fá 'l orni y diu que per entristirse no necessita anar al teatro, que ja 'n té

El triunfo dels mestres de casas

—Sense destorbs ni desgracias la nostra jornada impera.

¡Hem acabat l' edifici! Podém posar la bandera.

prou ab lo que la dona li explica de la puja de la carn y ab las gacetillas dels diaris referents al «últim seqüestro» y á las desgracias del tranvía eléctrico.

—¿Con qué aquestas tenim?—s' han dit alguns empresaris avisats, al enterarse de 'l actitut del públich.—¿De modo que tú, mes que pensar y sentir, vols riure y distreure't? Espérat un moment, que vas á quedar servit.—

Y en lloch de dramas passionals, obras de tesses, ó comedias plenas de vida y de sentit comú, li han donat *género chico*, espectacles inverosímils, cabriolas y can-can... y 'l teatro s' ha omplert.

Apliquis el ciento, y quedará perfectament explicada la decadencia del sistema parlamentari. Al Congrés—diguem 'ho clar—els pobres diputats s' hi *aburreixen*.

¿Qué n' han de fer ells de tot lo que allí sol discutirse?

¡Els presupostos!... ¡Vaya una fatal! Números y mes números; contribucions noves, que al fi y al cap ells tampoch las pagarán; tants per cent, transferencias de crédito, quadros comparatius, déficits, superábits... ¿Qué 'ls importa als senyors diputats tot aquest galimatias?

Las reformas sociales!... Mentres hi haja toros, y partits á *Jai-Alai*, y cotxes á la Castellana, y *juergas* al Cassino y sopars á Lhardy, la societat que la reformi 'l sant pare, qu' está mes desocupat y diu qu' es home que hi enten qui sab-lo.

Ara ho hem vist. Acaban de reanudarse las sesiones dels Cossos colegisladors, y 'l Congrés s' ha quedat desert.

«Senyors diputats,» els ha escrit don Práxedes; «Estimats amichs,» els ha dit en Moret; «se 'ls su plica escarscudament l' asistencia: sense vostés no s' pot tirar res endavant.»

Com si 'ls diguessin Lluçia: els pares del poble han continuat retrets, burlantse del primer ministre, del president del Congrés, de la regeneració, del lleó espanyol y de totas las demés cosas qu' en el llenguatge convencional se titulan *sagradas*.

Hi ha hagut, no obstant, un día en que 'ls representants del país han acudid á la llista. ¿Per qué? Perque se sabia qu' en lloch de discutir lleys y projectes útils, el Congrés havia de passar la tarde re-

volcant á un ministre y deixantli la cartera feta un fregall.

¡Aquí está 'l *quid* del problema! Si en Sagasta sab aprofitar en aquestes moments la lliçó que 'ls diputats acaban de donarli, las Corts se revifan, el Congrés s' omplia y 'l régimen parlamentari queda salvat.

Cego ha de ser qui no ho veji. Els pares del poble, com el públich dels teatros, no está per espectacles serios, discusions d' altura, ni polémicas de profit: vol gresca, xibarrí, escándol, obretas parlamentarias del *género chico*.

—«El señor ministro no sabe lo que se pesca. —Eso no me lo dirá en la calle el señor diputado. —En la calle lo mismo que aquí. —¿Fuera! —¿Que baile!»

¡Aquest, aquest el patró que convé imitar! En el lloch de 'n Sagasta, jo no titubejaria pas. Hi ha que mantenir á tota costa el sistema, mal sigui sino pera conservar una mica de barnís de nació civilizada, y 'l únic medi de salvarlo, els mateixos diputats acaban d' indicarli.

Res de números indigestos, res de projectes trascendentals, res de discusions pesadas: amenitat, barullo, moviment, ¡molt de moviment! Petitíssim, á dir veritat, va ser 'l escándol del altre día; pero petit y tot, ja va veures 'l éxit que va obtenir.

Animis, don Práxedes, que de la seva prompte resolució depén la vida del Parlament.

¿Vol tenir un plé todas las tardes? Envihi cada dematí als diputats un besa-la-má concebut, poch mes ó menos, en aquestes termes:

«Estimat amich: Avuy hi ha sessió. En ella s' parlará de la vida privada d' un diputat que té la senyora molt guapa, y se li preguntará si es cert que li ha fugit ab el vicari del seu poble.

»Además se dirá alguna cosa d' un tronch de caballs que un altre representant del país ha comprat ab diners de dupiosa procedencia y que algú suposa si han sortit de la caixa d' una empresa mercantil, famosa per las sevas generositats.»

Ja veurá quinás empentas. ¡Pobre del señor Moret si no es ben puntual y 'l obertura de la sessió s' retrassa per culpa seva un sol minut!

«Els *escasños rojos* se li ompliran de gom á gom y, vosté, home práctic com poch, pot aprofitar la ocasió pera ferse aprobar á corre-cuyta tots els pro-

jectes, todas las lleys, tots els empréstitos que vulgui. —¿Y lo de la senyora guapa y 'l vicari?—cridará un diputat.

—¿Y lo del tronch de caballs?—anyadirá un altre. Y vosté 'ls podrá respondre:

—¡Ara va desseguidal! Votin aixó que hi llegit, y parlarem del vicari, de la senyora guapa, dels caballs, del tronch, de las brancas, de las fullas, de tot lo que pugui alegrarlos y ferlos riure.—

A grans mals, grans remeys. Y aquest remey no es, com molts altres, una sospitosa potinga de curandero: es fórmula de metje, de doctor acreditat.

O sino, preguntiu als reputats facultatius Romero Robledo y comte de las Almenas y als distingits practicants gallegos que aquest día van *operar* al ministro d' Hisenda.

Veurá com tots li posarán la recepta als núvols. FANTÁSTICH

XANFAYNA

En 'l actual bati y bull de la política en Sagasta está hermós. A n' ell tant se n' hi endonan sis conflictes, com set, com vintidós.

¿Un diputat li clava una brivada?

Lo mateix que si ré.

¿Un senador li diu que no lo entiendo?

Perfectament, ¿y qué?

¿Se li está sublevant la majoría?

¡Qué hi farém, si es així!

¿A dins del ministeri hi ha batussas?

¡Deixeu fer, deixeu d'!

Y sempre lo mateix. El plé dels frares,

el problema social,

la miseria incurable de 'l Hisenda,

á n' ell tot li es igual.

¡Oh portentós Sagasta! Quan hi penso

una idea m' acut:

tirants 'ho, com ell fa, tot á l' esquena,

ja deu ser jeperut.

Els simpátichs carlistas, per rahóns qu' ells sabrán, han resolt no aixecarse fins que... ja avisarán.

Ben pensat. ¿Quí us fa corre,

respectables zulús,

si 'ls bolets que se us deuen

els teniu tan segurs?

Ja sabeu que al ser 'l hora

lo promés se us dará,

y un bon jaco ¡qué diantre!

fa de bon espera.

Huelgas de tranvías,

huelgas de carrils,

huelgas bullangueras,

huelgas sense un crit,

huelgas á Sevilla,

huelgas á Motril,

huelgas á Valencia,

huelgas á Madrid;

¡jo huelgo, tú huelgas...

¡Válgam sant Narcís!

¿Volen explicarme

quí trabaja aquí?

Segons noticias molt certas que tinch de primera má, la pobre peste bubónica ens volba visitá.

—Despatxaré—diu que deya—

á quatre vells y un xarrich,

em passejaré una estona

pel carrer de Cremat xich,

daré un tom pel Camp de 'l Arpa

y pels barris del Padró,

y á las tres semanas, llestos,

¡cap á un' altra població!

No ha vingut—lo que celebren—

y ¡volen saber per qué?

Sembla que, ja fet el *mundo*,

ab la major bona fé,

va agafar per passá 'l rato

la célebre pastoral,

y al llegi aquellas cosotas

va exclamar:—Ciutat comtal:

sento molt torná endarrera

pero jo no puch venf;

haventhi ja semblant *lata*,

¿quin papé hi faria allí?

Tinch fama de ser tremenda,

mes, ho dich ingentament,

encare no arribo á serho

tant com aquest document.

¿Desitjas que t' expliqui

lo qu' es un jubileu?

Figurat deu ó dotze

carlistas de poch preu,

vuyt *hicas* de María,

catorze morts de fam,

setanta dugas velles

ab bigotis de pam,

disset *reparadoras*,

quaranta cinch *pauls*,

un grupo de tarumbas,

un pico de ganduls,

vint místichs sense modos,

sis tiples sense veu...

y ja está fet el quadro:

aixó es un jubileu.

La gent del camp está que d'fu que trina, de militars no n' hi ha ni un de content, als marinos el diable se 'ls emporta ó en Veragua, que vé á ser lo mateix.

En las grans capitals tothom s' exclama, en els pobles petits tot son gemeschs; fins se veuhen personas molt discretas que renegan pitjor que carreteres.

Garrofer de Sagunto, las garrofas han deixat d' adornar ja 'l teu tronch sech; miratel 'l únic fruyt que avuy ens donas, ¡miratel, aquí 'l tens!

C. GUMÁ

CARRERA ESGUERRADA

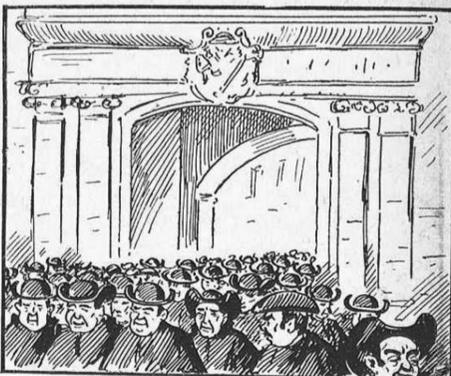
ALAGUANYAT ofici el que tan miserablement va deixarse perdre en Pepet Gurmand!

Era un xicot viu, intel·ligent, ab mala intenció, astut y hipócrita. Parlava molt bé y posava un cuida-

La senmana ilustrada

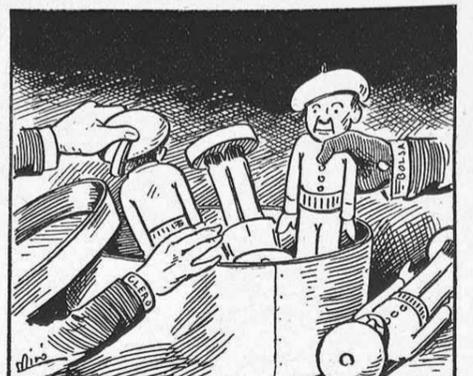
Don Salvadó ha continuat somiant cada nit el diable.

Pels vols de la plassa Nova s'hi ha vist passar molta llana.

Al pobre Carlos seté me l'han expulsat d'Italia.

Y 'ls carcass, fins á nova ordre, han determinat desarse.

do especial en despullar el seu llenguatge de veritats y malas paraulas. Era de una pasta excelent pera ferne un capellá dels que s'estilan, y comprentho aixís els seus pares, molt á gust d'ell, el feren estudiar per capellá.

Mentres duravan els estudis probava ja ab enginyosas murriadas sas apituts pera director d'animas. Va vestirse de capellá y comensá brillantment la carrera. Fou patje de no sé quin bisbe; obtingué no sé quina mena de gangas en el diaconat y estava ja á punt de cantar missa quan, per sa impaciencia en llensarse, va fer cap á la presó y se li esguerrá la carrera.

Pera que s'comprengui l'ingeni y habilitat qu'en son aprenentatge demostrava en Pepet, donaré un parell de botons per mostra, deixant de part tota una botonadura qu'en qüestions de faldillas podria ensenyar.

Fent servir de garantia son vestit de capellá, procurá guanyarse la confiança d'un fabricant de rosaris, medallas, creus y demés mena de quincalla religiosa, y quan entre l'industrial catòlich y l'industrial capellá hi hagué intimitat, aquest li demaná com una cosa naturalíssima que, havent de anar á passar una mesada al poble d'hont era fill, l'autorisés pera visitar als rectors de aquells vols y fer algunas notas del género que fabricava, guanyantse la deguda comissió.

Li semblá bé al bon rosariere la idea y autorisant al reverent Joseph Gurmand, en carta de poders, pera representar sa casa, emprengué el capellá son viatge.

Visitá mossen Pepet als rectors, els feu veure que la casa pera la qual viatjava volia liquidar y cedía l'article á meytat de preu, els entabaná pera que aprofitessin l'ocasió fent un pedido important y, ab la excusa de la liquidació, cobrá de tots els clients l'import de sos encàrrechs.

Recullidas las notas se'n torná á Barcelona y presentantlas á son amic y poderdant, li digué que havent de tornar per aquells pobles ell mateix s'encarregaria de repartir el género y recullir els fondos.

Hi caygué de plá el bon home y entregá al enginyós Pepet tota la mercancia encarregada que al dia següent estava ja venduda á un quinquillayre ambulante, efectivament, á meytat de preu.

¿Eh, quina carambola? L'altre botó de mostra ja no li va anar tan bé. Va fer timbrar papé ab lo nom d'una parroquia imaginaria de Barcelona, y enviá una comunicació, escrita en perfecte llatí, á una pila de capellans de la provincia, dihentlos que un famos insurrecte cubá que havia sigut conduhit pres á Espanya li havia demanat els auxilis de son ministeri; qu'en la confessió li havia confiat l'encàrrech d'anar á Cuba y d'un lloch d'hont ja tenia els planos treure una caixa que contenia un milió de pesos; y que al retorn, y com á paga de tan gros favor, li encarregaria misas per valor de doscents mil pesos. Ara bé, no tenint el firmant de la carta medis pera trasladarse á Cuba, demanava l'auxili pecuniari de un confrare ab la condició de que per cada cent pessetas que li facilités pel viatge ell li cediria mil misas de á peso.

¿Eh quin interés mes gras? Alguns s'hi van deixar caure, pero alguns altres varen enviar la carta al bisbe, aquest la va fer en mans del governador que ho va contá tot á la policia, y el pobre Pepet va fer cap ab els seus ossos y las sevas intencions al carrer d'Amalia, com qualsevol vulgar quinceneri.

¿Eh, que un xicot ab apituts tan extraordinarias va ser llástima qu'esguerrés la carrera de capellá?

JEPH DE JESPUS

ha disposat que no pugui entrar ningú al Congrés, sigui diputat ó periodista, que no porti sombrero copalta.

¡Molt ben fet! No n'hi havia prou ab que aquella sigués la casa dels tarats. Just es qu'en lo successiu sigui ademés la dels tarats!

Dos redactors de El Pueblo de Madrit, els senyors Iglesias y Gálvez, citats á prestar declaracions davant del jutje del districte de Buenavista, van ser conduhits á la presó modelo, lligats cotze ab cotze com uns Cristos.

De cap manera se'ls vá permetre que prengues sin un cotxe de plassa, pagant de la séva butxaca.

No senyors: el govern, aquesta vegada ha tingut un gran interés en passejarlos pels carrers de Madrit, per si tentava la inspiració de qualsevol escultor, que vulga immortalisarse modelant un grupu simbòlich de la llibertat de imprenta.

El ximplet del rey de las lúngaras, ha fet aquests

días tantas babarotas, que l'govern italiá li ha fet comprendre la necessitat de buscar pis en un'altra terra.

No tindrà, donchs, mes remey qu'embar el cep tre y la corona y veure si troba ahont establirse que fassin els ulls grossos.

Lo qu'es á Italia se li han acabat els macarrons.

Llegeixo:

«El matador de toros Mazzantini estuvo ayer en Palacio, para despedirse de la real familia al embarcarse para Méjico.»

¡Desgracia com la de la pobra Espanyal En Martínez Campos al cementiri ab la seva gloriosa es pasa... En Mazzantini á Méjich ab el seu estoch no menos gloriós!..

N'hi ha per posarse á plorar á llágrima viva fins que s'uneixin l'Atlántich y l'Mediterrani, sepul tant á una nació que ja no te rahó de ser, per haver perdut todas las sevas glorias!

Els fegoners de la Trasatlántica, s'disposan á declarar-se en huelga, á causa dels mails tractes que acostuman á rebre dels farauts de aquella poderosa y privilegiada companyia.

Vaja, que no volen fer foch. Pero al govern tant se'n hi endona, y fins es capás de dir:

—¿No volen fer foch els fegoners de la Trasatlántica? Ja'n farán els matisers dels civils.

Es el seu sistema privilegiat pera resoldre 'ls conflictes socials.

¡Magnífich!

Per fi l'ministre de Marina ha creat la direcció general de Comers, Industria y Navegació, qu'es lo mateix que dir que en lo successiu la Navegació, l'Industria y l'Comers dependrán de la Marina de guerra.

Jo ja ho veig: la Marina de guerra, sense barcos útils, ni diners ab que comprarlos, no té res que fer. Que serveixi, donchs, per alguna cosa.

¿Per qué? Per destorbar, posant tota mena de dificultats y obstacles á la Marina mercant. Per aixó es Marina de guerra: pera fer la guerra als que treballan.

Crónica mística.

L'altre día, al carrer de la Palla, á no poca distancia del Palau del Eminentíssim, un ensotanat que treya llumanetas pels ulls, vá ficar tres noyas, la major de deu anys, dintre de una escaleta, ab las piadosas intencions que son de suposar. Las dugas mes grans varen fugir al endevinarli 'ls intents; pero la tercera l'vá fer fugir á n'ell ab els seus crits y plors.

¡Llástima que 'ls vehins de aquell carrer no l'haguessen detingut acompanyantlo al Palau del Eminentíssim, perque aquest li hagués donat l'ascens á que s'ha fet acreedor, per l'original interpretació que dona á n'aquell passatge de las Sagradas Escrituras: «Deixeu venir els noys á mí!»

Item mes.

Din un telegrama que á Silla (Valencia) un Germá de las Escuelas cristianas, professor del colégi de Sant Pere ha sigut pres acusat de diversos atentats al pudor comesos contra 'ls seus deixebles joves y tendres.

Ja ho veuen: s'hi aprenen moltes coses en aquests colégis. Moltas y molt bonas cosas que no las ensenyen en las escuelas laicas!

Y ara vá la bona.

Hi havia en un convent de Roma una esposa del Senyor, nomenada Rosalia Bucheri. Un ensotanat vinga camelarla, y ella vinga engrescarse, fins al punt de avenirse á abandonar la clausura pera seguir al seu seductor.

Fins aquí la cosa no te res de particular. De Tenorios ab sotana y de donyas Inés encalabradas per ell, se'n venhent á cada punt.

Lo extraordinari del cas, es qu'ell, cansantse de la Rosalia, tractava de abandonarla pera fugir ab un'altra dona. Y llavors aquell ángel del Senyor vá agafar un Sant Cristo de sis tiros, encastantli quatre grans de rosari al cap.

El seductor vá caure en sech per no tornar á dir missa.

Francament, si jo sigués jurat no sols absoldria á la briosa monja, sino que al péu del veredict hi escriuria l'crit taurómaco: «Que se le del!»

Perque lo qu'es l'orella del ensotanat ningú negará que se l'ha guanyada!

Si quan cridan als soldats poguessin tots redimirse, de servi á la pobra Espanya, veyám ¿quí se'n cuidaria?

Avans pagavam en or, després varem pagá en plata, avuy ja paguem en coure, ¡y diu que 'l coure s'acaba!

Al jardí de la política vaig sembrar una ilusió, y després de molt regarla m'hi ha sortit un escardot.

¿Avuy no més tres motins y catorze huelgas? Bah! Senyor secretari, escrigui: «No hay ninguna novedad.»

L'espasa de la Justicia té la fulla molt oscada, y en quant á l'empanyadura, diu... que ara li fan el mànech.

L. WAT.

Caballers: Pel de Roca, Juan Miró, Leopoldo Eicar, Un cassador del Prat, Ll. Espinet, Un lliberal, Butarel·li de Gracia, Un excomunicat, V. Aldiró, Just Pagés Hernández, Un catalá petit de Pineda, Dos amichs, Celestino Serres, Una forquilla, Juan José, Serafi Finchs y Finitis, Lerrouista y A. Pelegrí. Enterrar als difunts es una de las obras de misericordia.

Caballers: Un dependent, Juanito, C. Costa, J. Borell Virgili, Un company de la goma, A. Ribas Ll., E. T. Borges, E. Masalleras y Una societat anónima: Aprofitarem la carcanada y l'ós de la musica.

Caballers: Vicens Grau Salvador. C. G. Redembach, Emili Sunyé, Casimir B. de Cutó, A. Cortina R., Joan Bebé, Ramón Llef, Pera Picó, Epi-tafí, Serapi Catalá, Joan Pascual, F. Llenas, A. del Singlot, Joseph Maria O d' A. B. Raméntol, J. Staramsa, Andresito, Pedro Pablo, Manso n.º 1, R. Muntané, F. Carreras P., Un que promet. M. C. d' A., J. Bunou Bertran: Agrahim els envíos. Casi tot ho aprofitaríam, pero son tantas las notas funerarias rebudas, qu'es materialment impossible atendre á todas, ni que fóssim empleats de la Neofilia. Procurarem, no obstant, enquibirli lo que s'pugui... de lo millor que hi hagi. Lo demés ho incinerarem...

Caballer: S. B.: Crech que haurá fet tart y no será meva la culpa; ja'n parlaré. —Xanigots: Es def. etuo sa, per nosaltres, garrofas no ha sigut may assonant de morros; es qüestió d'opinions. —Magí Casanovas: Vosté deu haver nos enviat aquest plech de composicions en el suposat de que n'escullíram una ó dugas ¿no es aixó? ¡Aquest hauria sigut el nostre gust! —Lluís G. Salvador: Regularment s'haurá deixat un vers á casa... Cállí, que li arreglaré... Per comptes d'alló que diu mossos que hauria d'acabar ab una cosa ó l'hauriam de fer ser róssa per forsa, hi posarém nena y dirém qu'era ben feta de la esquena... Tot aixó ab el seu permís, eh? —J. Amargós T.: ¿Te'n recordas amich Sabater? Bueno, no es que digui precisament aixó, pero s'hi assembla; y ja'ns basta. —Un amigo vivo: Si no'ns ho diu en cristid no l'entenem. —Teódule Marco: Podria al mateix temps remetre l'import en sellos. —J. M.º Oromí d' A.: Numca segundas lecturas fueron buenas. Ara hi trobem altres defectes, un d'ells en la forma. ¿Y desde quan els verbs tenen masculí y femení? ¿Perqué escriu fósca per fós? ¿Que no ho sab qu' aixó no més se'ls permet á n'els d'Igualada? —Eudalt Sala: Si estessin bé ja ho crech que'ns servirían.—V. M. Volatíl: Ens estranya molt. Envía vosté dugas composicions y l'una es molt mal feta y l'altra molt ben feta. ¡Hum! Aixó porta qu... —J. P. y P. (Paris): Nous avons reçu 'l daixonsas qu'envia et beaucoup de merci. —Rigobert d' Aixart! No'ns estaria bé, y ademés no som rencorosos. De lo dels anuncis, res. —Gonella poétich: Bueno. —Emili Sunyé: Algo anirá. —Exmo. é Ilm. Sr. D. E. de los Mimos: Vaja, pléguí. —Francés Ferrer: Y vosté fassi un pensament. —J. Domenech: Y vosté un bon cop de cap... (que jo li prometo que no'ns farà mal.) —J. Asleib: Nosaltres no doném mes que la franca opinió; no'ns vingui ara ab análsis. ¿Veu? la d'avuy ens sembla senzillament passadora. —A. M. Home, celebrem que torni á recordarse de nosaltres. Va bé y disposi. —Albertet de Vilafranca: No pot ésser.—D. D. Acertat.—M'agrada perque s'ho coneix. —R. F. Clará: No'ns coneix. —M. M.: El dibuix no serveix. —R. Piñol: Idem idem.

La caricatura al extranger

Com entran.

Com surten.

ELS DINERS DE LA CARITAT

(Del periódich austriach Der Scherer.)

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8. Tinta Ch. Lorilleux y C.º